

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΕΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ.

ΤΑ ΣΥΜΒΑΝΤΑ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΜΑΥΡΙΚΙΟΥ.

(Συνέχεια, ἴδε φυλλάδιον 111.)

ΙΣ'.

Νέα θλίψις.

Ὅσα μαθήματα εἶχε λάβει μέχρι τοῦδε ὁ Μαυρίκιος, δὲν ἐπροξένησαν αὐτῷ οὐδεμίαν βαθεῖαν ἐντύπωσιν· συνετέλεσαν μ' ὅλον τοῦτο εἰς τὸ νὰ τὸν καίωσιν πλεον περιεσκευεμένον. Ἀνεγνώρισεν ὅτι δυστυχίαι του τινὲς προήλθον ἐκ τῆς ἀδιακρίας του ἢ τῆς εὐκολίας δι' ἧς ἐσχετιζέτο μετὰ τοῦ τυχόντος. Ἀπεφάσισε λοιπὸν νὰ προσυλάττηται καλλίτερον, νὰ ᾔηται ὀλιγώτερον κοινωνικὸς, τέλος πάντων καὶ φρόνιμος καὶ συνετὸς, ὅσον ἡδύνατο. Μετὰ διαφόρους μεταβολὰς τῆς τύχης, ἐβλεπεν ἑαυτὸν σχεδὸν πάλιν εἰς τὴν αὐτὴν κατὰστασιν, εἰς ἣν εὐρίσκετο ὅτι ἐξήλθε τοῦ χωρίου, μὲ ἄλλα ἐνδύματα, ὀλίγον κατώτερα ἰσως μόνον εἰκοσιπέντε σκούδα καὶ ὀλίγην τινὰ πείραν. Δὲν ἐβλεπεν εἰσέτι τὸ τέρμα τῆς ὁδοιπορίας του· ἀλλ' ἡμέραν τινὰ ἐρωτήσας μήπως κανὴν ἐκ τῶν ὁρέων, τὰ ὅποια ἐβλεπε μακρόθεν, καὶ ὧν ἡ κορυφή ἦτο χιονοσκεπής, ἦτο τὸ λευκὸν ὄρος, τῷ εἶπον ὅτι ἦτον ὁ Ἰούρας, καὶ ὅτι ἀπὸ τὴν ἄκραν τῆς κορυφῆς ταύτης, τὸ Λευκὸν ὄρος ἐφαίνετο θαυμάσια.

Ταῦτα ἤρκεσε νὰ τὸν κάμῃ νὰ σπεύσῃ τὸ βῆμα. Εἶχε μεγίστην ἐπιθυμίαν νὰ φθάσῃ εἰς τὰ ὄρη ταῦτα διὰ νὰ ἴδῃ τέλος ἐκεῖθεν ποῦ ἦτον ὁ πατήρ του. Ἡ ἐπιθυμία τὸν ἔκαμνε νὰ νομίζῃ τὰ πράγματα ὅλα τὸσον εὐκατέρθωτα, ὥστε ἐπίστευεν ὅτι ἦτον ἤδη εἰς τὰ ὕψη ἐκεῖνα. Ἐκεῖθεν ἐβλεπεν ὅλην τὴν ἔκτασιν, διέκρινε τὴν οἰκίαν εἰς τὴν ὁποίαν ὁ πατήρ του ἤργαζετο· ἐβλεπε καὶ ἑκατὸν ἀκρόην ἐπὶ τοῦ ἰκρίου· τὸν ἐκαλεῖ, τῷ εἶπνε τὰς χεῖρας. Ὁ πατήρ του, ἐγείρων τοὺς ὀφθαλμοὺς, τὸν ἀνεγνώριζε καὶ αὐτὸς, καὶ ἔρριπτε τὰ ἐργαλεῖά του διὰ νὰ τὸν θλίψῃ εἰς τὰς ἀγκάλας του.

Πτωχὸν παιδίον! πόσον ἦτο μακρὰν εἰσέτι τῆς εὐτυχούς ταύτης στιγμῆς! Νέος χωρισμὸς ἐμελλε μάλιστα, ἐν μιᾷ στιγμῇ νὰ συντρίψῃ τὴν καρδίαν του, διότι συνεχῶς μεταπίπτομεν ἀπὸ κολακευτικὰ ὀνειροπλήγματα εἰς πραγματικότητας.

Ὅχημά τι ἤρχετο μετὰ μεγίστης ταχύτητος συνάμα ὑπὸ ῥωμαλέου ἵππου· ἦτο δὲ κρεωπόλου τινός, πλήρης αἰῶν καὶ προβάτων. Ἐκράτει δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἵππων του αἰγίδιον, ἀναμ. ἰδὼς ὥρισμένον νὰ λάβῃ καὶ τοῦτο τὴν τύχην τῶν ἐν τῇ ἀμάξῃ. Ὡς νὰ εἶχε μαντιύνην τὸ πτωχὸν ζῶον τὴν τύχην ἧς τὸ ἐπερίμενεν, ἐταράττετο ἐνίοτε, καὶ αἰφνης, ὑπεκφυγὸν τῶν χειρῶν τοῦ κρεωπόλου, ὅστις ἐμποδίζετο ἀπὸ τοὺς χαλινούς καὶ τὴν μαστίγα, τὰ ὅποια ἐκράτει, ἐρρίφθη ἐκ τῆς ἀμάξης· ἀλλὰ τόσον δυστυχῶς ὥστε ἐκτύπησε κατὰ μέσον μέτωπον ἐπὶ τινος πέτρας. Τὸ αἶμα ἀνεπήδησε, καὶ ἡ θεὰ αὐτῇ διήγειρε τὴν σαρκοβόρον ἐπιθυμίαν τοῦ Δράκοντος. Ἐπήδησε κατὰ τοῦ

ἱρροφίου, ὅπερ ἐφαίνετο φανευμένον, καὶ τὸ ἐδραξεν ἐπὶ τοῦ αὐχένος. Δυστυχῇ Δράκων! Μήπως διεφθάρη καὶ αὐτὸς εἰς τὸ ταξίδιον; ὁ ἄνθρωπος ἐτραξεν, ὁ σκύλος ἠθέλησε νὰ ὑπερασπίσῃ τὴν μόλις κτηθεῖσαν λείαν του. Ὁ Μαυρίκιος, ὅστις ἐσταμάτησε διὰ νὰ συλλέξῃ μοῦρα, ματαίως τὸν ἐκάλει μακρόθεν. Ὅταν ἐπλησίασεν, ὁ κρεωπόλος εἶχεν ἤδη περάσει τὴν χονδρὰν μαστίγα του περὶ τὸν τράχηλον τοῦ Δρακοντος, καὶ τὸν ἔσυρε πρὸς τὴν ἀμάξαν. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος, εὐκίνητος καὶ ἀνδρείος, ἀνέβη πάλιν μετὰ τοῦ αἰγίδιου του καὶ ἔδοσε δρόμον τοῦ ἵππου. Ὁ Μαυρίκιος μὲ πολλὴν θλῖψιν ἐβλεπε τὸν δυστυχῇ φίλον συρόμενον ὀπισθεν τοῦ ἀμαξίου. Μετὰ τινα λεπτὰ ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἐσταμάτησεν, ὁ Μαυρίκιος ἐνόμισεν ὅτι ἐμελλε νὰ τοῦ δώσῃ τὸν κυνά του, ἢ νὰ τὸν ἀφήσῃ εἰς τὸν τόπον, ἀφοῦ ἐκβάλῃ τὴν μαστίγα. Ἀλλ' ὁ σκοπὸς τοῦ κρεωπόλου ἦτο πολὺ διάφορος· ἐσκέφθη ὅτι ὁ κύων ἦτο νέος, καλοῦ εἶδους καὶ ὅτι ἡδύνατο νὰ τῷ χρησιμεύσῃ τὰ μέγιστα. Τὸν συνέλαβε λοιπὸν ἄνευ κόπου· ὁ δυστυχὴς Δράκων ἦτο τότεν αἰῶνος ὥστε δὲν ἡδύνατο νὰ ὑπερασπισθῇ, καὶ τὸ ἀμάξιον ἀπεμακρύνθη πάραυτα μετὰ πλειοτέρας ταχύτητος.

Ὁ Μαυρίκιος εἶδε τὰ πάντα ἀπὸ ἑκατὸν βημάτων. Ὁδὴν τόσον βίαια τὸν ἐκυρίευσεν καὶ ἔπεισε κατὰ γῆς κραυγάζων καὶ δρυόμενος. Ἰσως, ἐὰν εἶχε τρέξει, ἦθειεν ἀκολουθήσει τὸ ἀμάξιον διὰ νὰ μάθῃ τοὺς ἀλάχιστον τὴν ὁδὸν, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν. Ἡ ἀπελπισία του δὲν εἶχεν ὅρια, καὶ ὁ Μαυρίκιος ὅστις ἀπεφάσισε πρὸ ὀλίγου ἀκόμη νὰ ᾔηται συνετὸς καὶ φρόνιμος ἐλησφόνησεν ὅλα τὴν στιγμὴν αὐτὴν, καθ' ἣν ἐσχεματίζετο τὴν ἀπόφασίν του, καὶ ἐκραύγαζε. — Δι' αὐτὸν ἐγὼ ἄρρησα τὸ χωρίον μου καὶ τὸν χάνω τόσον θλιβερώς. Καυμὲνε Δράκε! Τί τρέλλα νὰ χυθῇ ἐπάνω εἰς ἕνα ἐρίφιον. Συνέλαβε καὶ αὐτὸς τὴν κακὴν ἰδέαν του. Καὶ ἐγὼ ἐτιμωρήθην, ὅτι τὸν ἐκρυψα ἀπὸ τὸν γενναῖον προστάτην του.

Τοιαῦται σκέψεις τὸν ἐτάραττον, μέχρις οὗ ἐφθασεν εἰς τὸ μέρος τῆς ὁδοῦ τὸ δίχα τεμνόμενον. Ἀλλὰ ποῖον μέρος ἐξ αὐτῶν νὰ ἐξακολουθήσῃ ἡδῇ; Ἡ τύχη τοῦ κυνὸς ἐκρέματο ἐκ τῆς ἐκλογῆς, ἢ ὁ Μαυρίκιος ἐμελλε νὰ κάμῃ. Τὴν φορὰν ταύτην ὁ υἱὸς τοῦ Γερβίνου ὑπῆρξε συνετὸς, εἰπὼν κατ' ἑαυτὸν τοῦτο μόνον. — Πόθεν ὀρεῖται νὰ ζῇ τὸν πατέρα μου; Καὶ ἐπρότίμησε τὴν ὑπὸ τοῦ ἐντίμου ξενοδόχου ὠρισθεῖσαν διεύθυνσιν χωρὶς νὰ διστάσῃ. Ἀλλὰ πόσον ἦτο περίλυπο· τὸ δύστηνον τέκνον. Ποσάκις ἐστριψε τὴν κεφαλὴν! οὐδὲ ἀπῆτει καλῶν τὸν Δράκοντα μετ' ὅλης τῆς δυνάμεώς του! Φεῦ! ἐὰν ὁ Δράκων ἐξῇ ἀκόμη, δὲν ἐξῇ πλέον διὰ τὸν Μαυρίκιον.

ΚΖ'.

Ἡ καλὴ συμπεριφορὰ.

Πρὸς τὸ ἐσπέρας ὁ μικρὸς περιηγητὴς ἐφθασεν εἰς τὸ χωρίον, καὶ ἐσπευσε νὰ πληροφορηθῇ ἀν' ὑπῆρχε κρεωπόλος τις. Νεύσαντος τοῦ διαδότη, ἡρώ-

της τὴν κατοικίαν του· πρὸς ἣν ἔτρεξε πάραυτα. Παρουσιάσθη δὲ εἰς αὐτὸν ἐξ ἀπροόπτου, πλὴν οὐδὲν εἶδεν ὑποπτον. Εἰσελθὼν εἶπε μετὰ συνισταλμένου τρόπου, ὅτι ὁ σκύλος του ἀκολούθησας τὸ ἀμάξι· ἐνὸς κρεωπώλου, καὶ ἤλπιζε νὰ τὸν εὕρῃ παρ' αὐτοῦ.

— Δὲν σὲ ἡγάπα λοιπὸν διόλου, ὁ σκύλος σου; τῷ εἶπε μετὰ φωνῆς ἰσχυρᾶς ἄνθρωπος παχὺς μὲ σχῆμα ἀνημέρον καὶ πρόσχαρον, ἡ ἴσως δὲν τὸν ἔτρεφε ὡς ἔπρεπε ;

— Κύριε, εὐχαριστεῖτο πολὺ καλὰ ἀπὸ ἐμέ, μολοντί δὲν εἶμαι πλούσιος πραγματικῶς, καὶ νὰ σὰ; εἰπὼ τὴν ἀλήθειαν, πιστεύω ὅτι δὲν μ' ἄρτηεν ἐκουσίως.

— Ἔσω εἰλικρινέστερος, φίλε μου, σεὶ τὸν ἔκλεψαν, βλέπω ὅτι λυπεῖται· ἐπεθυμοῦσα νὰ εἶχα τὸν σκύλόν σου διὰ νὰ δυνθῶ νὰ σεὶ τὸν ἀποδώσω.

Ἐνῷ ὁ ἄνθρωπος ὁμίλει οὕτως, εἰς κύων φυλακισμένος ὑλάκτισεν ὀπισθεν μιᾶς θύρας. Ὁ Μαυρίκιος ἔστριψε ζωηρῶς τοὺς ὀφθαλμούς πρὸς τὸ μέρος τοῦτο. Ἡ φωνὴ αὕτη ἦτον ἐντελῶς ὁμοία μὲ τὴν τοῦ Δράκοντος.

— Νομίζεις ὅτι εἶναι αὐτός, εἶπεν ὁ κρεωπώλης μὲ ὕφος ἐλευθέριον καὶ εἰλικρινές.

— Ὅχι κύριε, ἐπανεέλαθεν ὁ Μαυρίκιος.

— Θέλω νὰ κρίνης διὰ τῶν ἰδίων ὀφθαλμῶν σου.

— Ὅχι, κύριε. Δὲν θέλω. Εἰσθε ἔνας ἀγαθὸς ἄνθρωπος, τὸ βλέπω καλῶς. Ὁ Δράκων δὲν εἶναι εἰς τὸν εἶκόν σας.

Λέγων τὰς λέξεις ταύτας, τὸ παιδίον ἐρρίφθη ζωηρῶς ἐνώπιον τοῦ κρεωπώλου, ὅστις ἐπήραινεν ὅτι ἀνοίξῃ τὴν θύραν. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος ὑπερευχαριστήθεις διὰ τὴν ἐμπιστοσύνην του, τῷ ἔτεινε τὴν χεῖρα, καὶ τῷ εἶπε· — Θὰ γίνῃς χρηστός ἄνθρωπος ! Θέλω νὰ γευματίσῃς μαζὶ μου.

Ὁ Μαυρίκιος, αἰσθανόμενος τὴν ὀρεκτικὴν ὁσμὴν τοῦ ψηνομένου κρέατος, καὶ ἐνθυμηθεὶς ὅτι διόλου τὴν ἡμέραν ἐκείνην δὲν ἔφαγεν, ἐδέχθη τὴν πρότασιν μετ' εὐγνωμοσύνης. Εἰσῆλθεν ὀπισθεν τοῦ ἐργαστηρίου, ἐκεῖ ἐκάθισεν μετὰ τοῦ εὐσάρκου ἀνδρὸς καὶ τῆς παχείας του γυναικὸς του. Ἀμφότεροι ἐφέροντο πρὸς αὐτὸν φιλοφρόνως, ὡς εἰς ξένον των. Μειράκιόν τι καὶ ἐν κοράτιον, τὰ μόνα τέκνα των, παρουσιάσθησαν χαιρετήσαντα τὸν Μαυρίκιον μὲ ἡθος φιλικόν. Τὸ κοράτιον, ὅπερ πρὸ ὀλίγου εἶχεν ἔλθει, ἐπῆγε καὶ ἡνοίξεν εἰς τὸν αἰχμύλωτον κύνα, καὶ ἐφανέρωσε, χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζῃ τὴν εἰλικρινεῖαν τοῦ πατρὸς της. Ὁ Μαυρίκιος ἐθεώρησε τὸν κρεωπώλην ὡς νὰ τῷ ἔλεγεν· Ἐγνωρίζον καλῶς ὅτι δὲν ἦτον αὐτός· ἔδωκεν, ὡς καὶ οἱ λοιποί, τὰ κόκκαλα εἰς τὸν σκύλον, σκεπτόμενος τὴν σιέρησιν τοῦ Δράκοντος. Ὁ ἄνθρωπος διὰ νὰ διασκεδάσῃ τὸν νέον συνδαιτυμόνα του ἐπροσπάθησε νὰ τὸν κάμῃ νὰ φλυαρήσῃ. Ὁ Μαυρίκιος ἀπεκρίθη ἐντίμως ἀλλὰ μετὰ προσφάσεως καὶ συγχρίνων τὴν θλιβεράν μόνωσίν του μὲ τὴν εὐτυχὴ κατάστασιν ἐν ᾗ ἔβλεπε τὴν οἰκογένειαν

ταύτην, εἶπε μετὰ συνέσεως ἀνωτέρας τῆς ἡλικίας του.

— Μὲ κάμνετε νὰ ζηλεύω ! Ἀπευθυνόμενος δὲ εἰς τὸ μειράκιον.

— Φ.λε μου, μὴ ἀφίνεις ποτὲ τὸν πατέρα σου, καὶ μὴ ὑποφέρῃς νὰ σὲ ἀφήσῃ.

— Ὁ ἰδικός σου σὲ ἐγκατέλειψεν ; εἶπε μετὰ φωνῆς ἡχηρᾶς.

— Εἶχον τὸν καλλίτερον πατέρα ἐγώ· ἀλλ' ὁ θεὸς ἡξέυρει πότε θέλω δυνθῆ νὰ τὸν ἐπανίδω !

Ἐνταῦθα ἐσίγησε, καὶ ἐπειδὴ εἶδον ὅτι δὲν ἐπεθύμει νὰ εἴπῃ περισσότερα, δὲν τὸν ἠρώτησαν πλέον.

— Τέκνον μου, εἶπεν ἡ γυνὴ, δὲν σὲ ἐπροσκαλέσαμεν εἰς τὴν τράπεζάν μας διὰ νὰ σὲ βασανίσωμεν. Ἔχεις ἀνάγκην περισσοτέραν τοῦ ὑπνου ἢ τῆς συνδιαλέξεως.

Καὶ τότε ἡγέρθη, καὶ προητοίμασε κλίνην διὰ τὸν Μαυρίκιον πλησίον τοῦ υἱοῦ της. Ἀπεσύρθησαν δὲ ὁμοῦ, καὶ τὸ παιδίον, μιμούμενον τὴν διάκρισιν τῆς μητρός του, ἄφησε τὸν μικρὸν περιγηγῆται νὰ κοιμηθῇ κατὰ τὴν θέλησιν σου, χωρὶς νὰ τῷ εἴπῃ ἄλλο τι εἰμὴ τὴν καλὴν νύκτα.

Ἀφ' οὗτο ὁ Μαυρίκιος ἤρχισε τὴν περιήγησιν, δὲν ἀπῆντησε ξένους ἀγαθωτέρους. Ἀναχωρήσας δὲ ἀπ' αὐτοὺς ἤσθάνθη λύπην, διότι ἐδείχθη τόσον συνισταλμένος· ἐνῷ οἱ φιλοξενήσαντες αὐτὸν οὐδὲ τὸ ἐσυλλογίζοντο καί. Ἐν τῇ ἀναχωρήσει του, ἐχαιρετήθησαν ἀμφοτέρωθεν ἐγκαρδίως· τὸν ἡκολούθησαν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν ὅσον μακρὰν ἡδύνατο. Ὅχι μόνον δὲ τὸν ἔδωσαν νὰ προγευματίσῃ ἀφθάνως, πρὶν φύγῃ, ἀλλὰ τὸν ἐφωτίαν ἀκόμη καὶ μὲ τροφὴν διὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην. Ἡθελεῖ τις εἰπεῖ, ὅτι ὁ κρεωπώλης τοῦ χωρίου τούτου ἠθέλησε νὰ τὸν παρηγορήσῃ διὰ τὴν θλίψιν, ἣν τῷ εἶχεν ὁ ἄλλος προξενήσει.

ΚΗ'.

Ὁ ταχυδρόμος τοῦ χωρίου.

Ἀλλὰ τὸν Δράκοντα δὲν ἡδύνατο νὰ λησμονήσῃ τόσον ταχέως. Ἡ χαρὰ τοῦ πατρὸς του ἐπαναβλέποντος αὐτὸν δὲν ἤθελεν εἶσθαι ἐντελής, ὅτε ἤθελε μάθει τὴν δυστυχίαν τοῦ πτωχοῦ Δράκοντος.

Ὁ Μαυρίκιος εἶχεν ὁδεύει τὸ ἥμισυ τῆς ἡμέρας, ἄνευ τινὸς συμβάντος, εἶχε δὲ καὶ τελειώσει τὸ εὐφρόσυνον γεῦμα, τὸ ἐκ τῶν προμηθειῶν τοῦ γενναίου ξενοδόχου του, ὅτε εἶδεν, εἰς μικρὰν ἀπόστασιν, ἄνδρα ἱστάμενον, ὅστις ἐφαίνετο νὰ ἐξήτει τι. Ἐκυπτε πρὸς τὴν γῆν, καὶ ἤρεινα μὲ τὰς χεῖρας. Ὁ περιγηγῆτης μας ἐνόησεν ἀμέσως τὴν αἰτίαν : ὁ νεανίας δὲν ἔβλεπεν ἤδη ἐκ τοῦ πλησίον ἦτο τυφλός.

Ἐν τούτοις ἔφερε βράχιον τοῦ προσκυνητοῦ, καὶ εἶχεν εἰς τοὺς ὤμους του σάκκον ἐκ δερμάτος. Ὁ Μαυρίκιος τὸν ἠρώτησε τί ἐξήτει, καὶ τῷ ἐπρόσφερε τὰς ἐκδουλεύσεις του.

— Εἶμαι πολὺ δυστυχής, εἶπεν ὁ νεανίας μὲ φωνὴν ἀλλοιωμένην. Τοιοῦτον ὅποιον μὲ βλέπετε, εἶμαι

ὁ ταχυδρόμος τοῦ χωρίου, βλέπετε. Ἐπὶ τῆς κατο-
φερείας τοῦ δροῦ τοῦτου θέλων νὰ μετρήσω τὰ χρή-
ματά μου, ἄφησα νὰ μοῦ πῆσῃ τὸ βαλάντιόν μου,
καὶ τὰ χρήματα ἐσκορπίσθησαν. Εὗρον ἓν μέρος ἐξ
αὐτῶν, ἀλλὰ μοῦ λείπουν τριάκοντα σολδία, ἐκεῖνα
ἴσα ἴσα ποῦ ἐφύλαττα διὰ τὴν ἀγοράσῃ καλίστας μαλ-
λίνους διὰ τὴν γραφαὴν μητέρα μου, ἣς εἶναι παρα-
λυτικῇ.

— Εἴσθε ταχυδρόμος, καὶ εἶσθαι τυφλός; εἶπεν
ὁ Μαυρίκιος, ἐνασχολούμενος νὰ ζητῇ τὰ ἀπωλε-
σθέντα σκούδα.

— Ναί, εἶπεν, εἶμαι τὸ στήριγμα τῆς ἀδυνατοῦ
μητρός μου, καὶ μιᾶς ἀδελφῆς προσβεβλημένης ὑπὸ
ἀσθενείας μαρασμοῦ. Ὁ Θεὸς τὸ ἠθέλησεν!

Ὁ τυφλὸς δὲν ἔπαυε ζητῶν ἀνυπομόνως, καὶ πάν-
τοτε ἀποκρινόμενος τῷ Μαυρίκιῳ. Προσέθηκε δέ·

— Εἶσαι πολὺ νέος φίλε μου, καθόσον ἐννοῶ.
Ἐν τούτοις θὰ ἤξυρῃς νὰ λογαριάσῃς τί ἔχω εἰς
αὐτὴν τὴν σκαῦλαν. Κύτταξε μὴν ἔχω λάθος.

Ὁ Μαυρίκιος εἶρε τὴν αὐτὴν ποσότητα οἶαν
καὶ ὁ ταχυδρόμος, καὶ ἤρχισεν ἐκ νέου νὰ ζητῇ.
Ἐπειδὴ δὲ δὲν εὗρισκε τίποτε, ὁ τυφλὸς εἶπε θλι-
βερώς.

— Δυστυχῇ μου μητέρα, θὰ κρύνεις!

— Ἄς μὴν ἀπελπιζόμεθα τόσον γρήγορα, εἶπεν
ὁ Μαυρίκιος, ὅστις συνεκινήθη ἀπὸ τοὺς ὄδυρους
καὶ τὴν θέαν τοῦ δυστυχοῦς τοῦτου. Εἰς τί συνί-
σταντο τὰ τριάκοντα σολδία σου; ἐπρόσθεσε μετὰ
μουσικῆς τινος προθέσεως.

— Ἐνα φράγκον καὶ τὰ λοιπὰ μικρὰ σολδία.

— Τότε λοιπὸν θὰ εὐρωμεν τοῦλάχιστον ἓν μέ-
ρος. Ἄς ἰδῶμεν ἀπὸ ἐδῶ, ἐντὸς τοῦ λάκου ἔ, καλὰ
εἶπα, ἰδοὺ ἕνα σολδίου, δύο, τρία . . . καλὰ ἔλεγα
ἐγὼ ἀπ' ἐδῶ!

Λέγων τὰς λέξεις ταύτας ὁ Μαυρίκιος ἐξήγαγε
τὰ σολδία ἐκ τοῦ βαλαντίου του καὶ τὰ ἐδίδεν εἰς τὸν
τυφλόν, ἀφοῦ τὰ ἔτριψεν εἰς τὴν κόνιν.

Ὁ τυφλὸς δὲν ὑπώπτευσεν οὐδόλως τὴν πανουργί-
αν, καὶ τὸ παιδίον, εὐρὸν διὰ μιᾶς ἅπαντα καὶ
διὰ τοῦ αὐτοῦ τρόπου τὸ φράγκον, τὰ ἐδίδε διὰ τοῦ
αὐτοῦ πάλιν τρόπου. Τέλος τὰ εἰκοσιπέντε, σολδία
ἐσυνάχθησαν, ἔπρεπε δὲ τότε νὰ σταματήσῃ.

— Εὐχαριστῶ! εὐχαριστῶ! ἔλεγεν ὁ τυφλὸς
περιχαρῆς. Ἄς ἀφήσωμεν τὰ ἐπιλοιπα εἰς τὸν χάν-
δακα αὐτὰ μὲ ἀρκοῦν νὰ ἀγοράσω καλίσταις τῆς μη-
τρός μου. Ὁ Θεὸς νὰ φυλάττῃ τὰ καλὰ αὐτὰ μά-
τια, ποῦ τόσον μ' ἐχρησίμεισαν. Καὶ τῷ ἔτεινε τὴν
χεῖρα, εὐχαριστῶν ἁλόμῃ διὰ τὴν ἐκδουλεύσιν του,
καὶ ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του. Ὁ Μαυρίκιος βλέ-
πων αὐτὸν ἀπομακρινόμενον κατεῖχετο ὑπὸ αἰσθή-
ματος γλυκυτάτου.

Ἦρχισε δὲ καὶ αὐτὸς νὰ ὁδοπορῇ.

ΚΘ'.

Ποῦ θέλει κοιμηθῇ τὴν φορὰν ταύτην;

Ἐν τούτοις ἡ ἡμέρα ἐκλινε περὶ τὴν δύσιν, καὶ

ὁ Μαυρίκιος δὲν εἶχεν εἰσέτι ἀπαντήσει οὐδὲ οἰκίαν,
οὐδ' ἄνθρωπον. Περὶ τὸ ἐσπέρας ἐκάθησε κακοπια-
κῶς εἰς τὴν ἄκρην τῆς ὁδοῦ. Ἐστηρίχθη δὲ ἐπὶ
τινος πασσαλοῦ, μετὰ παρέλευσιν πολλῆς ὥρας εἶδεν
ὅτι ἦτο σταυρός. Τότε ἐγονυπέτησεν. Ὅλιγον κατ'
ὀλίγον εἶδε τὴν πίστιν του ἀναγεννουμένην, ἐνηγα-
λίσθη τὸ ἱερὸν σύμβολον, καὶ εἶπε μετὰ νέου ζήλου.
« Ὡ Σωτὴρ μου! σὺ ὅστις δὲν εἶχες οὐδὲ ποῦ τὴν
κεφαλὴν κλίνειαι, εὐσπλαγχνίσθητι ἐν παιδίον, ἄνευ ἀ-
σύλου ὧ; σὲ, καὶ ὅπερ δὲν ἔχει τὴν γενναϊότητά σου ».

Μετὰ παρέλευσιν στιγμῶν τινῶν ἐν τῇ τοιαύτῃ
καταστάσει, ἡθιάνετο ἑαυτὸν ἰσχυρότερον καὶ ἡδυ-
νήθη νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ὁδὸν του. Οὐδεμία οἰκία
ἐφαίνετο ἐν τῇ πεδιάδι· δὲν ἐβλεπεν ἄλλο εἰμὴ με-
γάλας πεδῶνας διηρημένας διὰ φραγμῶν. Ἀλλὰ
μόλις ἔκαμνε ἤμισυ χιλιόμετρον καὶ ἀνεκάλυψεν ἄ-
συλον. Ἦτο τοῦτο καλύβη ποιμανικὴ ἐπὶ τῶν τρο-
χῶν τῆς, περικυκλωμένη ἀπὸ θάμνους ἧς ἐπρόσ-
μεινε τὰ πρόβατα. Εἰσῆλθεν εἰς αὐτὴν μετ' εὐθυμίας
καὶ ἔλεγε μειδιῶν· « Ὁ καλὸς Ποιμὴν μὲ εἰσήκου-
σε, μοὶ δανεῖζει τὴν οἰκίαν του ». Εὐρέθη δὲ ἡ κα-
λύβη ἀνοικτὴ. Ὑπῆρχεν ἐκεῖ ἐν σιρῶμα καὶ ἐν πά-
πλωμα, καὶ ἤθελε τις εἰπεῖ, ὅτι ὁ Μαυρίκιος ἐπε-
ριμένετο. Εἰσῆλθε λοιπὸν ἄνευ δισταγμοῦ, ὥς νὰ
εἰσῆρχετο ὑπὸ τὴν στέγην φιλοστόργου πατρός.

Ἐν πρᾶγμα τὸν ἐξέπληξε. Παρατήρησε, κεντη-
θεὶς ὑπὸ περπνῆς τινος ὁσμῆς, ὅτι ὑπῆρχον τρόφιμα.
Ἐν τούτοις μ' ὀλην τὴν πεινὰν του, ἐνόντηεν ὅτι
τὰ τρόφιμα ταῦτα ἐπερίμενον τὸν κύριόν των καὶ
δὲν τὰ ἤγκιστε. Παρακάλεσε τὸν Θεὸν νὰ τὸν κοι-
μίσῃ ταχύτερον ἵνα μὴ τῷ ἔλθῃ ὄρεξις πρὸς ταῦτα.
Καὶ οὕτως ἐκοιμήθη ἡσυχός, πεισθεὶς ὅτι ἤθελε τὸν
συγχωρήσει ὅτι εἰσῆλθε καὶ ἐκοιμήθη ὁ πτωχὸς εἰς
τὴν καλύβην.

Θὰ ἦτο περίπου ἡ δεκάτη ὥρα ὅτε ὁ Μαυρίκιος
ἐξύπνησεν ὑπὸ βελασματίων συγκεχυμένων, καὶ ὑπὸ
ἀνθρωπίνου φωνῆς μεμιγνυομένης μὲ τὰς ὑλάκας κυ-
νός. Ἐνόντηεν ὅτι εἰσῆρχετο τὸ πῶμινον εἰς τὸν πε-
ρίβολον. Μετ' ὀλίγον ἡ θύρα ἠνεώχθη, χεῖρ τις
προταθεῖσα τὸν ἐψηλάφησεν ἡτύχως· « Καλὰ, εἶ-
πεν ἡ αὐτὴ φωνή, ἡμπορεῖς νὰ κοιμηθῇς. Τὰ πρό-
βατα θὰ κοιμηθοῦν καὶ αὐτά. Κλείω ταῖς πόρταις
τῆς μάνδρας καὶ ἀφίνω τὸ σκυλὶ νὰ φυλάξῃ ».

Ὁ Μαυρίκιος τοσοῦτον ἐταράχθη ἀπὸ τὸ συμβᾶν
τοῦτο, ὥστε οὐδὲ λέξιν ἐπρόφερε πρὸς ἀπάντησιν. Ὁ
ἄνθρωπος ἦτο πολὺ μακρὴν, ὅτε ἡδυνήθη νὰ συνέλθῃ
καὶ νὰ στοχασθῇ ὅτι ὤφειλε νὰ ἐκβάλῃ τὸν ἄγνωστον
ἐκ τῆς ἀπάτης του. Ἦδη ἦτο πολὺ ἄργά. Ἄ Τέ-
λος, εἶπε νεερώς, ἐὰν πρόκειται μόνον νὰ κοιμηθῶ
δὲν βιάπιτε εἰς ἡμᾶς, ἢ εἰς ἄλλον ἔκαμνε τὴν χά-
ριν ταύτην· Ἐπανελάβε λοιπὸν ἄνευ δισταγμοῦ τὸν
διακοπέντα ὕπνον του, ὅτε παρατήρησεν ἐν σιγῇ αὐ-
ξοῦση ὅτι τὰ πρόβατα ἐκοιμῶντο περὶ αὐτόν.

Ἄλλ' ὤφειλε νὰ μὴ τελειώσῃ τὴν νύκτα χωρὶς
έτέρου συμβάντος. Ἦν περίπου δύο ὥραι τῆς πρωῒ-
ας ὅτε ἡ θύρα τῆς καλύβης ἀνείχθη καὶ δεύτερον.

— Οἶτε Γεράσιμε, εἶπε νεανική τις φωνή, ἰδοῦ με. Συγχώρησέ με ποῦ ἦλθα τόσον ἄργα· ὁ γαμβρός μου δὲν ἠθέλησε νὰ μ' ἀφήσῃ, πρὶν τελειώσῃ ὁ γάμος.

— Ὁ νεανίας ἐξηκολούθει νὰ δικαιολογῇται, καὶ ὁ Μαυρίκιος τῷ ἀπήντησε.

— Δὲν εἶναι ὁ θεὸς Γεράσιμος ἐδῶ.

— Ποῖος λοιπόν;

— Ἕνας ἐδαίπορος, ἓνα παιδὸν, τὸ ὁποῖον κατέφυγεν εἰς τὴν ἀνοικτὴν αὐτὴν καλύβην, καὶ τὸ ὁποῖον ἐκοιμάτο ἤδη, ὅτε ὁ θεὸς Γεράσιμος ἔφερε τὰ πρόβατα. Μ' εὔρεν εἰς τὴν θέσιν σου καὶ μ' ἐξέλαβε διὰ αὐτό, ὥς καὶ σὺ μ' ἐξέλαβες δι' αὐτόν.

— ὦ! φίλε μου, μ' ἔσωσες ἀπὸ μίαν καλὴν ἐπιπληξιν!

— Καὶ τοῦ λόγου σου μ' ἐπρομήθευες μίαν καλὴν νύκτα.

— Καὶ εἷα δεῖπνο ἀρκετὸν, ἐλπίζω;

— Πῶς εἶπες;

— Βέβαια, πρέπει νὰ εὐρίσκωνται ἐδῶ μέγα καὶ τροφαί;

— Τὸ παρετήρησα διὰ τῆς ὁσμῆς, δὲν τὰς ἤγκιστα ὁμῶς.

— Πτωχὸ παιδί! δὲν πεινᾷς λοιπόν;

— Ἀπέθνησκα τῆς πείνης, ὅτε ἦλθα ἐδῶ, καὶ ἔσπευσα νὰ κοιμηθῶ, διὰ νὰ μὴ τὴν συλλογοῦμαι.

— Καὶ τώρα;

— Τώρα . . . τὸ καταλαμβάνεις! . . .

— Αἱ λοιπόν! ὀλίγη ῥα φάγε, φίλε μου, μὴ συστέλλεσαι· ἐγὼ ἔρχομαι ἀπὸ γάμον· ὑπάνδρευσα τὴν μεγαλητέραν ἀδελφὴν μου· θὰ σοῦ ἀρέσουν ἡ γαλιτταὶς μας.

— Ὁ νέος ποιμὴν δὲν εἶχε μένει εἰς τὴν θέσιν του, κατὰ τὸν διάλογον εἶχεν ἀνοθῇ εἰς τὴν καλύβην, εἶχεν ἀνάψει μικρὸν λιχνάριον καὶ ἐκάθιστε πλησίον τοῦ Μαυρικίου. Τότε ἤρχισεν νὰ τὸν περιποῇται, προστρέφων αὐτῷ ἐξαιρετὸν γεῦμα, μετὰ τὸ ὁποῖον οἱ δύο φίλοι ἐκοιμήθησαν καὶ πάλιν, ἀρίνοντες εἰς αὐτὸν πᾶσαν ἄλλην ἐξήγησιν. Ὁ Μαυρίκιος εὔρε καλλίτερον τὸν ὕπνον ἀφ' οὗτου ἡ τροφή ἐπλήρωσε τὴν ἀνησυχουσαν γαστέρα του, καὶ ὁ Μιχαὴλ, ὁ νέος φίλος του, ἐκοιμήθη, ὥς κοιμᾶται τις ἀφοῦ φάγῃ καὶ πῖνῃ εἰς ἓνα γάμον καὶ τρίξῃ ἑξ' ἑκατόμια, ἔχων μὲ βεβαιότητα ὅτι δὲν ἔχῃ πλέον νὰ φοβηθῇ ἀπὸ τὸν θυμὸν ἐνὸς κυρίου πολὺ ἐπιρροῦν. Κατὰ τὴν ἐξαγόρευσίν των, ὅταν ἔμαθε πῶς ὁ Μαυρίκιος εἶχεν ἔλθει εἰς τὴν καλύβην, τῷ εἶπε:

— Θὰ ὑπάγω καὶ ἐγὼ νὰ κοσμήσω μὲ ἄνθη τὸν Σταυρόν.

— Θὰ κάμῃς ἐπίσης καλὰ, προσέθηκεν ὁ Μαυρίκιος, νὰ εἶπῃς εἰς τὸν κύριόν σου τὴν ἀλήθειαν, θὰ σὲ ἐκτιμῇ καλλίτερα.

(ἐκχολουθεῖ.)

ΠΟΙΗΣΕΙΣ.

ΘΕΡΜΟΥΓΛΑΙ.

Γ' π δ

I. E. ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΔΟΥ.

(Θραύομαι, δὲν λυγίζομαι)

A.

Θαά σептὴ τῶν Ἀχαιῶν, τῆς χώρας τῶν οἰκῆτορ!
Ἀφοῦ ὁ πρῶτος σου υἱός, τῶν ποιητῶν κοσμητῶρ,
τὴν γῆν λιπὼν, κατέφικσε τὴν γῆν τῶν Ἑλυσίων,
τὴν λύραν συναπεφριν ὥς κλῆρον τῆς μητρός του,
Κ' ἡ Γῆ τὴν λύραν σου ποθεῖ ἐπὶ τοῦ μνήματός του,
Ἀναμετρεῦσα τὴν σείραν χειμῶνων τρισηλίων.

Ἀλίπλαγκτος, ἐζητήσας ξενίαν εἰς τὸν Κρόνον,
καὶ δις, καὶ τρίς ἠκούσαμεν θεσπέσιόν τι μέλος,
καὶ πᾶς ἡμῶν ἐνομισεν οἷα τὴν λύραν τέλος
εἰς ἄλλον ἐδωκας υἱόν. — ἄλλ' ἦν ἀπάτη μόνον!
οὕτως, ὁ ἄναξ Ἡφαίστος τὸ ἀριστεύργημα του,
Δωρήσας εἰς τὴν Θέτιδα, ἐζήτηε ἄλλο μᾶτιν,
Κῦμα χρυσοῦ καταγαγὼν ἐπὶ τὸν ἄκμονά του,
διὰ τῆς φίλης Κύπριδος τὸν τρῶα Στρατηλάτην.

Ἀλλ' ἦν υἱὸν τέμενος Θιά! σοὶ ἀνεγείρει
Ἀρχαῖόν, καλλιμόρφον τὸ σῖδας τῶν Ἑλλήνων,
καὶ περὶ ἄλλας εὐθαλὲς τὰ ἔθνη συναγείρει
Ἱεροφάντης ἔνθεος τὴν βάρβιτον ἐντεῖων.
Εἰς τῶν ἡρώων σου τὴν γῆν τὴν ἥδη ἐλευθέραν,
Παλίνσοτος, ὦ βασιλεῖς τοῦ Πινδου καὶ Ἑλικῶνος,
λαμπρύνεις μὲ τὴν λύραν σου τοῦ νόστου τὴν ἡμέραν,
καὶ θὰ τὴν κρούσῃς ἐνδοξὸς ὁ Φοῖβος τοῦ ἀγῶνος.
Πρὶν ὅμως ἄλλος θίξῃ αὐτὴν, πρὶν ἀριτεῦσαι ἄλλος,
Θιά! ἐπίτρεψον ἐμοὶ νὰ τὴν ἐντέλω πρώτος,
Ὑμῶν τῆς Περσολέτιδος τὸ μένος καὶ τὸ καλλός,
Υἱόν σου δ' ἄλλον . . . κελαδῶν ἄς τὸν δοξάσῃς κρότος

(τεμάχιον)

H.

Ἐρώτιζε νυκτιλαμπὴς τὴν Οἶτην ἡ Ἐκάτη,
Κ' ἐσάλευε τὰ φύλλα τῆς ἡδρὸς καὶ ἡ ἐλάτη,
Σιωπηλὸς, ἀκίνητος, ὁ κόλπος τοῦ Μαλῖα.
Ἦτον κοιλὰς δολάργυρος, ἀπέραντος καὶ λεία.
Ὡς μάγου δημιουργήμα ὑψοῦτο κολοσσαῖον
Πέριξ αὐτοῦ δασοκεπὴς ὁ κύκλος τῶν ὀρέων,
Ὡς κλείουν πλοῦτον μαγικὸν θουὰ φαντασιώδη,
καὶ μένουσιν εἰς αἰῶνιον σιγὴν, μυστηριώδη . . .
τὴν σιωπὴν τῶν οὐρανῶν ἐτάρασσαν ἡρέμα
τῶν μεσανύκτων ἄνεμοι, καὶ ῥῶαξ κελαρύζων,
καὶ τοῦ ἀστέρους ἐβαπτε τὸν κύκλον μέλαν αἶμα,
Ἐγγίζουσιν ἀνθρώπινον σφαγὴν προσιωνίζον . . .
Τότε, δυσκέλαδον κλαγγὴν ἀντήχησεν ἡ φάραγξ!
Ἐπὶ τῶν νῶτων τοῦ βουνοῦ προβάλουσα βαρύπους
Ἐξώρμα τῶν Σπαρτιατῶν ὀπλόκροτος ἡ φάλαγξ,
Κ' ἐστέναζε τὸ ἔδαφος εἰς τῶν ποδῶν τοὺς κτύπους.